

[Ragnhild Andersen.]

tont arbejde, har stillesiddende arbejde og udfører ganske bestemte bevægelser med enkelte muskler i 8-9 timer daglig. En mængde kvinder får ved dette i vore dage stærkt rationaliserede arbejde infiltrationer og muskellidelser, som også giver sygedage i det lange løb, foruden at det mange gange giver nerver, når presset er stort og der kræves forøget arbejdsydelse på virksomhederne, som tilfældet er for tiden. Her kunne der gøres meget, hvis man overalt sikrede kvinderne de rigtige stole, de rigtige siddestillinger og, vil jeg gerne tilføje, et lægeligt tilsyn med, hvad den menneskelige organisme kan tage af belastninger på de enkelte muskler, samt råd om, hvordan man bedst kan hjælpe kvinderne til ikke at modtage det store slid, som går på enkelte muskler og derfor giver sygedage bagefter. I alt for mange tilfælde er der tale om en overbelastning ved dette ensformige arbejde, der i høj grad er blevet kvindearbejde.

Jeg vil gerne tilføje, at det er min opfattelse, at arbejdsgiverne på alt for mange arbejdspladser ser ganske bort fra disse forhold; det er i hvert fald ikke rigtigt at komme og påberåbe sig, at kvinderne skal have en ringere aflønning for sygelønnens vedkommende, fordi de har flere sygedage, når man ikke har gjort sit yderste for at nedsætte kvindernes antal af sygedage. Dette mener jeg at ikke alene arbejdsgiverne, men også vi andre, kvindeorganisationerne og fagbevægelsen bør interessere os for; ellers kan vi let komme ud for, at man vil begrunde manglende ligestilling af kvinderne med netop disse ting, som kvinderne ikke selv er skyld i.

Jeg har tilladt mig at komme frem med disse bemærkninger, fordi jeg i Arbejdsgiverforeningens udtalelse ser et udtryk for, at man ikke sådan uden videre er til sinds at yde kvinderne samme løn og samme sygeløn, som det kunne se ud til. Det må vi være opmærksomme på, når vi nu står foran ratifikation af ligelønskonventionen.

Jeg vil dog til slut sige, at den kommunistiske gruppe, som selv i sidste samling stillede forslag om ligelønskonventionens gennemførelse, hilser med tilfredshed, at den nu kan ratificeres. Vi er glade for, at vi er kommet det skridt videre, og vi håber, at alle gode kræfter i vort land vil bestræbe

sig for, at dette kan blive løftestangen, der virkelig kan sikre ligelønsprincippets gennemførelse i praksis.

Arbejdsministeren (Bundvad): Jeg takker udvalget for den enstemmige tilslutning til ratifikationen af de to konventioner.

I anledning af udvalgets formand, det ærede medlem hr. Lund Jensens udtalelse vil jeg sige, at arbejdsministeriet vil følge udviklingen angående lige løn med opmærksomhed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1951 vedtagne konvention nr. 100 om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi

vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet arbejdsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1958 vedtagne konvention nr. 111 om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv

vedtoges enstemmigt med 126 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet arbejdsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om statstilskud til nedsættelse af den amtskommunale beskatning og om omlægning af denne og den sognekommunale ejendomsbeskatning samt om forøgelse af statens andel af folkepensionsudgifterne [af Sønderup m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 3577, fremsættelsen i tidenden sp. 4913).

Sagen sattes til forhandling.